

Posudek vedoucího

Eliška Bělohlová napsala teoreticko-empirickou práci na oboru Historická sociologie. Práce počítá 75 stránek, k tomu seznam literatury, seznam tabulek, seznam příloh a přílohy samotné. Práce je rozložena do úvodu, čtyřech větších kapitol a závěru. Co do formálních záležitostí, práce odpovídá požadavkům magisterské práce.

Práce je rozložena de facto následovně: dvě první kapitoly jsou zářezem teoretickým a konceptuálního výzkumu. Další dvě jsou stanoveny samotným terénním výzkumem a jeho analýzou.

Práce nabízí analýzu odsunu Němců skrz optiku nacionalistického fenoménu. Tento posun je velice přesvědčivý. Aby bylo možné případ zasadit do kontextu, autorka nejdříve stručně shrnuje obecné teorie nacionalismu, aniž by zapoměla na autory, jako jsou Gellner, Anderson, Hroch (to jsou teorie představující 19. století jako hlavní moment vzniku specifického typu moderního nacionalismu v regionech a reinterpetaci starších dějin v rámci tohoto fenoménu). Následně jsou představeny česko-německé vztahy, začínající od 12. století, až po druhou světovou válku. Při čemž se nabízí otázka, na kolik je tato část kompatibilní s obecnými teoriemi představenými dříve. Ovšem moderní období je pak představeno velice důvěryhodně, až natolik, že se na předchozí nekoherenci během četby zapomíná. Sudetská identita je v práci rozuměna diskursivně, zapojena do vize velkého Německa. Československá identita je zpracovaná zrcadlově a status menšin vysvětluje, jak se identity a role v regionu rozdělují. Střet je viděn v regionálním kontextu. Druhá kapitola se věnuje geopolitice a situacím, jako vysvětlujícím další element. Dlouhodobé fenomény nacionalismů nemusí být hlavními faktory tohoto vývoje. Tato kapitola, která má svůj konceptuální přínos, má i popisný element. To ostatní je ovšem trochu hůř, znovu, zapojeno do obecného rámce, ale uvádí celou problematiku odsunu, což je zapotřebí.

Třetí kapitola je napsána velmi hezky. Sice počítá jen omezený vzorek, ale rozhovory jsou oživující, přínosné, dobře tematicky vedené a metoda je uvedena a upřesněna jak má. Obzvlášť jsem citlivý na podkapitulu „limity výzkumu“, která je často zapomenutým elementem diplomových prací. Čtvrtá kapitola, analytická, poukazuje na empatii autorky, což je nezbytná vlastnost sociologa, který pracuje kvalitativní metodou.

Celá práce o banalitě zla, jak píše autorka, citující Arendtovou, je psaná srdcem, tak i mozkiem. Proto, i přes nedostatky, obzvlášť v první části, navrhuji hodnotit jedna až dvě, dle výsledku obhajoby.

Praze 15/09/2015